

ποικιλίαι, ἢ συνδεισμοὶ τῶν 25 Ἑλληνικῶν ἡδυσμάτων, οἷοιτι ὁ ἄνω εἰρημένος κωμικός ποιητὴς μνημονεύει μεταβολή, τινα σημασιτικὴν γενομένην ἐπ' αὐτοῦ κατὰ τὴν κατασκευὴν τῶν ἐμβαμμάτων, μεταβολὴν, ἢ ὅποια δὲν ἤθελε βέβαια συμβῆ, ἂν τὸ μέρος αὐτὸ τῆς Ἀθηναϊκῆς Μαγειρικῆς ἦτο τοσοῦτον περιωρισμένον, ὅσον τὸ προμνημονευθὲν χωρίον τοῦ Ἀριστοτέλους μᾶς διδίδει νὰ ὑποθέσωμεν.

Τὸ πρὸ Ἀθηναίους ἀγαπητὸν ἔμβαμμα. ἦτον ὡς φαίνεται τὸ περίφημον ὑπόκριμμα (fricassée de roulets), ἔμβαμμα κατ' ἐξοχὴν στυπτικόν, δριμύ, καὶ προσέτι ἀφροδισιακόν, ἂν πιστεύσωμεν τὸν Ἀριστοφάνην. Ὁ ποιητὴς οὗτος ἀναφέρει τὸ ἔμβαμμα περὶ αὐτοῦ ὁ λόγος, πολὺ ἐπιτυχῶς ἐν τῷ δράματι, τῷ ἐπιγράφομένῳ Ἐκκλησιαζούσαι (Assemblée des femmes). Ἐκ τούτου βλέπομεν ὅτι οὐδεμία μαγειρικὴ ἀκρίβεια ἦτον ἀγνωστὸς εἰς ἐκεῖνον τὸν λαόν, τὸν παλαιὸν πατέρα τῶν τεχνῶν οἰωνοδύποτε, Τὸ παραθέτειν ὀρνίθια εἰς στήμα ὀπτήματος, καὶ τὸ μεταχειρίζειν τὸν λαγὸν εἰς ἀστακὴν, καὶ τὸ πλάττειν γαστρονομικὰς τοιούτους φηνακισμοὺς παντίους, ὑπῆρξε πολὺν χρόνον καὶ τοῦτο ἐκ τῶν ἐδιδάκτων προτερημάτων τῆς Ἀθηναϊκῆς μαγειρικῆς. Καθ' ὅσον δὲ προέβαιεν ὁ πολιτισμὸς, ἡ ματαιία σπουδῆ αὐτῆ [ἐπὶ πολὺ συνήθη; καὶ παρὰ τοῖς νεωτέροις Εὐρωπαίοις] ὑπέκυψεν εἰς τὴν ἐνέργειαν τοῦ φωτισμοῦ καὶ τὸ κράτος τοῦ ὀρθοῦ λόγου. Αἱ ἀλλοκοτικαὶ αὐταὶ γαστρονομικῆς τιнос ὀξείας ἦσαν ὡς πρὸς τὴν ἀληθινὴν μαγειρικὴν τέχνην, ὅ,τι ὁ γρίφος καὶ τ' ἀκρόστιχα ὡς πρὸς τὴν γνησίαν ποίησιν. Μετ' ὀλίγον δὲν ἐφρόντιζον πλέον οἱ ἄνθρωποι περὶ τῶν ἐργωδῶν αὐτῶν παιγνίων, καὶ ἡ ἐπιστήμη οὕτω καθαρῶς ἀνυψήθη ὅπως οὖν (*).

[κατόκιν].

Ε Π Τ Α Ν Ν Η Σ Ι Α Κ Α.

Ἐπηνέσαμεν ἄλλοτε τὸν Ἑπταννησιακὸν τύπον, ὡς ἔγοντα ιδέας καὶ ζῆλον ἐθνικόν καὶ προσοχὴν περὶ τὴν κυριολεξίαν καὶ τὴν εὐφράδειαν, καὶ τοὶ ἀρχαῖοι ὀπισθοδήποτε, προσδοκῶντες ἐξ αὐτοῦ πρὸς τοὺς ἄλλοις ἀγαθοὺς, μεγάλην ὠφέλειαν εἰς τὸ τῆ; γλώσσης περισπούδαστον γοῆμα, τὸν ἀνεκτίμητον ποῦτον τοῦ ἔθνους θησαυρὸν, καὶ ἀξιολόγους συγγραφεῖς καὶ σοφῆς διατριβᾶς, οἷα ἡ περὶ τῆς λαλουμένης γλώσσης τοῦ κλεινοῦ Μουστοζίδου, καταχωριθεῖσα ἐν τῷ Μέλλοντι, ἐφημερίδῃ τῆς Ζακύνθου. Ἀλλὰ, μᾶλλον ὡς προλαμβάνοντες τὸ κακὸν ἢ ψέ-

γοντες αὐτὸ, σημειούμεν ἐνταῦθα, ὅτι φοβούμεθα, μήπως ὁ Ἑπταννησιακὸς τύπος ἀσχημῆται μᾶλλον ἀντὶ νὰ στυλιῶσῃ τὴν γλῶσσαν, ἐὰν ἐξακολοβῆ ὅπως γράφει ἐνίοτε, καὶ δὲν προσέξῃ ἐπιμελῶς εἰς τὴν λέξιν, φράσιν καὶ ὅλον τὸν λόγον, ἵνα γίνεταί ὅσον τὸ δυνατόν ἐθνικώτερος, γλαφυρότερος, καταληπτότερος. Διὰ τοῦτο οἱ γράφοντες ἢ μεταφράζοντες ἀπὸ ξένας γλώσσης καὶ ιδέας, καὶ μὴ ἔχοντες ὁμολογουμένως τὰς ἀναγκαίας εἰς τὴν ἡμετέραν δυνάμεις ὡς ἐκ τῶν παρελθουσῶν περιστάσεων τῆς Ἑπτανήσου συμφέρι νὰ ὑποβάλλωσι προηγουμένως καὶ προθύμως, τὰ ἔργα τῶν εἰς τὴν παρατήρησιν καὶ λεκτικὴν διόρθωσιν τῶν ἑκασταχοῦ ὑπαρχόντων λογίων καὶ διδασκάλων τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης. Ὁμολογοῦμεν, ὅτι εἶδομεν εἰς τὰς Ἑπταννησιακὰς ἐφημερίδας ἄρθρα καὶ λόγους, τοὺς ὁποίους δὲν κατενόησαμεν ἀκριβῶς διὰ μόνην τὴν προσημειωθεῖσαν ἑλλειψιν.

Εἰς τοῦτο μᾶλλον, ἢ πολὺ συχνά, ὄφειλον νὰ ἐπιστήσωσι τὴν προσοχὴν οἱ πολλοὶ τῶν φιλογενῶν Ἑπταννησιῶν καὶ ὅχι εἰς τὰς ὑπερβολικὰς καὶ προύρους ἁρμὰς αὐτῶν καὶ σκέψεις περὶ τῆς μελλούσης τοῦ τόπου τύχης, ἐξαρτωμένης κατὰ μέγα μέρος ἀπὸ τὴν ἐθνικὴν ἀντὶ τῶν ἐκπαίδευσιν, καὶ φωρῆν, ὡς εἴπομεν πολλὰκις ἀλλοχῶθεν. Τὴν ρίζαν ταύτην ὑποδεικνύμεν καὶ ὑποφαίνομεν εἰς ἀγαθοὺς Ἱποφίντας καὶ τοὺς ἄλλους τοῦ λεγομένου κατὰ ξενικὴν ἰδέαν Ἰνδιστάστας, οἵτινες λησιμονοῦσι, φαίνεται, τὸ σπεῦσε βρωδέως. Ἡ Βρετανία εἶναι φιλικὴ δύναμις καὶ ἐπεταὶ ἐξῆαι τοιαύτη πολὺ πλέον, ὅταν ἔλθῃ ὁ καιρὸς νὰ παραχωρήσῃ αὐτόρητος πᾶσαν αὐτοξουσιότητα εἰς τὸν Ἑπταννησιακὸν λαόν κατὰ τὸ φυσικὸν δίκαιον καὶ τὴν τιμὴν τοῦ μεγάλου καὶ ἐνδόξου αὐτῆς ὀνόματος καὶ ἄλλα πολλὰ συμφέροντα. Ἐννοεῖται δὲ, ὅτι ἀπαιτοῦντες παρ' οὐτῆς κατὰ τὸ παρὸν τελείαν καὶ ἀληθινὴν αὐτονομίαν δυνάμει τῶν Εὐρωπαϊκῶν συνθηκῶν οἱ ἀδελφοὶ Ἑπταννησιοὶ ὄφειλον νὰ ἐκφέρωσι πᾶσαν ἄλλην ἰδέαν φιλικῶς πως καὶ ὡς συλλογισμὸν, οὐχὶ ὡς ἀπαίτησιν κατεπειγούσαν, δυνάμεν ἐνδεχομένως νὰ προβῆ εἰς βίαια μέσα. Ὁ τρόπος οὗτος φέρεται προφανῶς εἰς τὴν διαιρέσιν καὶ οὐχὶ εἰς τὴν ἀναγκαίαν σύμνοιαν καὶ ἁρμονίαν τοῦ Ἑπταννησιακοῦ λαοῦ.

ΝΕΑΝΘΗΣ.

Μ Ω Μ Ο Σ.

ΜΕΡΟΣ Β΄.

Ὀρνιθῶν.

Ἐκοιτηθεῖς ἐκ τῆς πολλῆς καὶ θυμηδοῦς ἀνωγνώσεως, ἐξῆλθον τῆς βιβλιοθήκης, καὶ διευθύνθη εἰς τὸν Ὀρνιθῶνα, ἐντὸς τοῦ ὁποίου ἦτο καὶ ὁ Περιστερῶν. Ἐξ αὐτοῦ ἄλλαι μὲν ἐπέτων εἰς τὸν αἰθέρα μετὰ τοσαύτης ταχύτητος καὶ χάριτος, ὡς ἐὰν ἔσυρον τὴν ἄμαξαν τῆς Ἀφροδίτης.

Ἄλλαι πάλιν ἤρχοντο σπουδαῖαι, φέρουσαι τροφὴν εἰς τοὺς κεγνήτους αὐτῶν νεοσσοῦς. Ὡ! πόσον ἕμενον ἐκστατικός, θεωρῶν τὰ θαυμάσια τῆς Προνόιας ἔργα ποικίλως καὶ διαφορετικῶς προνοησάσης τὴν ὑπαρξίν καὶ συντήρησιν πάντων, ὅσα ἐκ τοῦ μὴ ὄντος παρήγαγεν!

Μετὰ τὴν θεωρίαν τῶν περιστερῶν μου καὶ τὴν ἀπαρῆμῃσιν τῶν νεοττιῶν, ἐπροχώρησα εἰς τὸν ὀρνιθῶνα. Ἐβί-

(*) Ἐπὶ τῆς περιέργου οὗτης διατριβῆς περὶ τῶν Ἀθηναϊκῶν συμποσίων, τῆς ὁποίας τὸ πρῶτον μέρος ἐδημοσιεύθη ἐν τῷ προηγουμένῳ ἀριθμῷ τῆς Ἰωνικῆς Μελίσσης, ἤρμοζεν ἐξ ἀρχῆς νὰ σημειώσωμεν πρὸς γνώσιν τῶν ἐντυγχανόντων, ὅτι ἡ διατριβὴ αὐτῆ ἐγράφη ἐνταῦθα γαλλικῶς ἐκ διαφορῶν ἐρασιμαμάτων ὑπὸ τοῦ ἀγαθοῦ καὶ φιλελλήνου κυριοῦ Βερνάρδου Κυπρίου, υἱοῦ Γάλλων γονέων γνωστοῦ διδασκάλου τῆς Γαλλικῆς γλώσσης. Ἐπὶ αὐτῆς, μεταφραζομένην, αὐτοσχέδιως ἔχομεν νὰ ἐπιφέρωμεν ἐν τῷ τελείῳ παρατηρήσεις τινας ἐφεξήγητικὰς ἢ κριτικὰς.